

Ε. Δασκαλάκη: τα παιδιά είναι οι καλύτεροι αναγνώστες και οι πιο αυστηροί κριτές

Δημοσιεύθηκε: 27 Δεκεμβρίου 2017, 10:40

Σχετικά tags

[βιβλίο](#)

[συγγραφέας](#)

Η γνωστή αρθρογράφος κα Ελένη Δασκαλάκη με αφορμή τη μετάφραση και την κυκλοφορία του νέου της παιδικού βιβλίου στη γείτονα χώρα, την Τουρκία, μιλά στο www.sofokleousin.gr για το πώς ξεκίνησε τη συγγραφή παιδικών βιβλίων καθώς και από πού αντλεί τις ιδέες της για κάθε νέο ανάγνωσμα. Ενώ, μας εξηγεί τη μεγάλη πρόκληση του να προσπαθείς να διαπαιδαγωγήσεις τα παιδιά για σοβαρά θέματα όπως είναι η σεξουαλική κακοποίηση, ο φόβος της απώλειας, η αντιμετώπιση μιας ασθένειας κ.λπ. μέσα από ένα παιδικό βιβλίο.

Ελένη Δασκαλάκη, σύζυγος, μητέρα, δημοσιογράφος, συγγραφέας και τι ακόμα; Ποιος ρόλος σε συναρπάζει περισσότερο και ποιος είναι ο δυσκολότερος;

Θα απαντήσω πρώτα την πιο εύκολη ερώτηση, ποιος “ρόλος” με συναρπάζει περισσότερο: Αυτός της μητέρας. Νομίζω πως από τη στιγμή που έγινα για πρώτη φορά μητέρα άλλαξαν τα πάντα, μετατοπίστηκε ο άξονας της ζωής μου και όλα πλέον στρέφονται γύρω από τα παιδιά μου και το να είναι πάντα καλά. Αυτός είναι ταυτόχρονα και ο πιο δύσκολος και απαιτητικός ρόλος της ζωής μου, αφού το να μεγαλώνεις παιδιά απαιτεί δεξιότητες που δεν έχεις πάντα, είναι μια τεράστια πρόκληση στην υπομονή και στην επιμονή σου, είναι κάτι που σε κρατά σε εγρήγορση κάθε δευτερόλεπτο της μέρας και της νύχτας σου.

Από την άλλη πλευρά, παρότι δυσκολεύομαι να αυτοχαρακτηριστώ “συγγραφέας”, θα έλεγα ότι η δημιουργία των παραμυθιών είναι επίσης ένα ξεχωριστό κομμάτι στη ζωή μου, κάτι που προέκυψε χωρίς πολλή σκέψη αλλά με κάνει να νιώθω σαν να έχω τρία ακόμη “παιδιά” στη ζωή μου.

Η συγγραφή βιβλίου απαιτεί φαντασία και ταλέντο και τη δύναμη της ψυχής να αποτυπώσεις σε γραπτό λόγο τις ενδόμυχες σκέψεις. Ωστόσο, η συγγραφή ενός παιδικού βιβλίου είναι ακόμα πιο δύσκολη καθώς, πρέπει να γίνεις με κάποιο τρόπο ένα με τα παιδιά, να μπεις στη ψυχή και το μυαλό τους για να καταφέρεις να τα αγγίξεις. Πως αποφάσισες να ασχοληθείς με ένα τόσο δύσκολο έργο;

Δεν ήταν μια συνειδητή απόφαση. Μεγαλώνοντας τα παιδιά μου, χρειάστηκε πολλές φορές να “χρησιμοποιήσω” ιστορίες και παραμύθια για να τα βοηθήσω να κάνουν κάποια βήματα στη ζωή τους. Για να σου δώσω ένα παράδειγμα, διαβάζαμε συχνά με το γιο μου το παραμύθι του Βαγγέλη Ηλιόπουλου, «Ο Φώκος νόμιζε ότι μισούσε το σχολείο», το πρώτο διάστημα που ξεκίνησε να πηγαίνει παιδικό σταθμό, ή την «Πριγκίπισσα Δυσκολούλα» του Ευγένιου Τριβιζά με την κόρη μου που είχε μια μικρή δυσκολία να καταλήξει σε αποφάσεις!

Κι όταν δεν υπήρχαν τα ανάλογα παραμύθια, έφτιαχνα ιστορίες εκείνη την ώρα στο μυαλό μου. Κάπως έτσι, από μια οικογενειακή μας δύσκολη στιγμή, προέκυψε το πρώτο μου παραμύθι, Όταν ο Καστανούλης έγινε αστεράκι, για να μπορώ να “δουλέψω” με τα παιδιά μου το θάνατο του παππού τους. Στην ουσία, και τα τρία παραμύθια μου, είναι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο κομμάτι της ζωής της οικογένειάς μου και ίσως γι’ αυτό τα αγαπώ τόσο πολύ!

Και για να συμπληρώσω την προηγούμενη ερώτηση μου, αυτό το έργο όπως διαπίστωσα είχε συνέχειες, καθώς δεν έχεις αρκεστεί σε ένα παιδικό βιβλίο. Έχεις ήδη ολοκληρώσει μια εντυπωσιακή σειρά. Από πού ορμώμενη; ποιες ήταν οι προσλαμβάνουσες για όλο το εγχείρημα;

Η ζωή με παιδιά είναι γεμάτη προσλαμβάνουσες! Λίγο να έχεις το μικρόβιο του γραψίματος, όπως εμείς λόγω της δημοσιογραφίας, αρχίζεις και κάνεις τη ζωή σου παραμύθια. Να σου πω κάτι που ίσως δεν ξέρεις, αρθρογραφούσα για σχεδόν 15 χρόνια σε περιοδικά για γονείς. Είμαι σίγουρη πως αν τα κοιτάξω ξανά τώρα, θα διαπιστώσω ότι τα μισά από τα άρθρα που έχω γράψει ήταν θέματα της καθημερινότητας που αντιμετώπιζα ως νέα μαμά και απορίες ή φόβοι μου για το μέγλωμα και την ανατροφή των παιδιών μου. Ε, τα περιοδικά αυτά

σταδιακά έκλεισαν το ένα μετά το άλλο, δυστυχώς, και φαίνεται πως τα παραμύθια έγιναν το επόμενο “μέσο” για να διηγηθώ τις περιπέτειές μου ως μαμάς δύο παιδιών!

Ελένη, μητέρα δύο μεγάλων παιδιών. Πως αντιμετώπισαν τα δικά σου τα παιδιά τα βιβλία σου; πως τους φάνηκαν;

Α, ήταν οι καλύτεροι αναγνώστες μου. Είμαι πολύ ευτυχισμένη γιατί τα παιδιά μου αγαπούν και τα δύο τα βιβλία. Οπότε, επειδή γνωρίζω πολύ καλά ότι τα παιδιά είναι οι καλύτεροι αλλά και οι πιο αυστηροί κριτές, τους έδινά πάντα να διαβάσουν πρώτα τα χειρόγραφα. Αν κάτι δεν τους άρεσε μου το έλεγαν αμέσως και το άλλαζα. Η κριτική τους ήταν πάντα ακριβέστατη!

Τώρα που τα βιβλία κυκλοφορούν, με κάθε ευκαιρία, ακούω ένα “μπράβο, μαμά” που με κάνει πιο υπερήφανη από κάθε άλλη κριτική και επίτευγμα στη ζωή μου.

Τι θα ήθελες να περάσεις στα παιδάκια όλου του κόσμου μέσα από τα βιβλία σου και αυτό το μαγικό κόσμο που χτίζεις κάθε φορά με την πένα σου;

Ο “στόχος” μου στα πρώτα παραμύθια ήταν κυρίως οι γονείς, γιατί πολλές φορές συμβαίνουν κάποια γεγονότα στη ζωή μας που μας κατακλύζουν, μας μπλοκάρουν και δεν μας επιτρέπουν να βρούμε τα λόγια για να μιλήσουμε στα παιδιά μας. Αυτά τα “λόγια” προσπάθησα να δώσω μέσα από τα παραμύθια μου.

Φυσικά όμως μέσα από τα παραμύθια απευθύνομαι στα παιδιά, προσπαθώ να τα βοηθήσω να δουν κάποια πράγματα από μια διαφορετική οπτική. Τα δύο πρώτα μου παραμύθια έχουν λίγο πιο “δύσκολο” θέμα, την απώλεια ο Καστανούλης και την ασθένεια και το φόβο του νοσοκομείου ο Λευτέρης. Ήθελα να δώσω στα παιδιά εικόνες και σκέψεις που θα τα έκαναν να αντιμετωπίσουν με περισσότερο θάρρος και αισιοδοξία ακόμη και στιγμές στη ζωή που είναι εκ των πραγμάτων δύσκολες.

Όσο για το τρίτο μου παραμύθι, την Εύη, ε, αποφάσισα πως έπρεπε να γράψω και ένα πολύ πιο καθημερινό θέμα και μέσα από τις αστείες περιπέτειες της μικρής μου ηρωίδας να βοηθήσω τα παιδιά να ανακαλύψουν πόσο σημαντικό είναι να έχουν υπομονή!

Πώς προέκυψαν οι τίτλοι κάθε έργου σου; Και τι πραγματεύεται το κάθε ένα από αυτά; «Οι αμυγδαλιές του Λευτέρη», «Όταν ο Καστανούλης έγινε αστεράκι», «Η ανυπόμονη Εύη».

Κάθε τίτλος έχει πράγματι μια ιστορία. Ο Καστανούλης ήταν ο “πρωταγωνιστής” ενός άρθρου για το πώς μπορούμε να μιλήσουμε στα παιδιά για τις απώλειες στη ζωή μας, που είχα γράψει σε περιοδικό για γονείς.

Ο Λευτέρης, είναι ο γιος μιας φίλης μου που χρειάστηκε να μπει στο νοσοκομείο για να αφαιρέσει τις αμυγδαλές του – και η κυρία Δέσποινα, μέσα στο παραμύθι, είναι η αδερφή του!

Όσο για την Εύη, αυτή είναι η μικρή μου πριγκίπισσα, η κόρη μου, η οποία μου επέτρεψε να χρησιμοποιήσω το όνομά της για την ηρωίδα μου, παρότι η ίδια ήταν από μικρή ήταν πολύ υπομονετικό παιδί!

Τώρα που το σκέφτομαι, μάλλον θα πρέπει να γράψω κι ένα βιβλίο με πρωταγωνιστή έναν Βαλέριο, γιατί δεν έχω βάλει το γιο μου σε κανένα από τα παραμύθια μου!!!

Τελευταία ήρθε στη ζωή σου μια σημαντική επιτυχία, αφού η μικρή ανυπόμονη Εύη μεταφράστηκε στην τουρκική γλώσσα και στο εξής θα κυκλοφορεί στη γείτονα χώρα. Πως σου φάνηκε όλο αυτό το εγχείρημα;

Ήταν μια πολύ ευχάριστη έκπληξη για μένα και πραγματικά κάτι που δεν το περίμενα ούτε το επιδίωξα προσωπικά. Το παραμύθι επιλέχθηκε μεταξύ άλλων από τον τουρκικό εκδοτικό οίκο PENA. Έτσι, Η Ανυπόμονη Εύη μετονομάστηκε σε Sabirsiz Cansu και έχει ήδη ξεκινήσει το ταξίδι της στην Τουρκία.

Τι να πω, ελπίζω να πάει καλά και να έχουν παρόμοια τύχη και τα υπόλοιπα παραμύθια μου!

Τι να περιμένουμε για το μέλλον; Μπορείς να μας αποκαλύψεις κάτι, γιατί λίγο πολύ όλοι είμαστε ανυπόμονα παιδιά;

Αχ, Ανυπόμονη Ανθή!!! Περιμένω κι εγώ να ακούσω καλά νέα για ένα επόμενο παραμύθι και αν και εφόσον συμβεί, σου υπόσχομαι πως θα είσαι η πρώτη που θα το πω!

Εκτός από αυτό, έχω στο μυαλό μου έναν ακόμη στόχο που θεωρώ πολύ σημαντικό. Έχω γράψει ένα παραμύθι για τη σεξουαλική παρενόχληση στα παιδιά, τη Ρίνα την Αστερίνα, το οποίο έχω ήδη παρουσιάσει δύο φορές, αλλά δεν έχει βρει ακόμη “εκδοτικό σπίτι”. Όταν θα έχω λίγο ελεύθερο χρόνο και ηρεμία, θα προσπαθήσω να το βγάλω όσο μπορώ προς τα έξω αφού θεωρώ ότι ειδικά σήμερα θα πρέπει να μιλάμε πολύ ανοιχτά με τα παιδιά για τη σεξουαλική παρενόχληση και να φροντίζουμε να μπορούν να μας μιλάνε κι αυτά για ό,τι τα απασχολεί. Και όπως σου ξαναείπα και πιστεύω βαθιά, τα παραμύθια μας “δίνουν τα λόγια” για να τα κάνουμε όλα αυτά.